

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **E. P.**
zastoupena obecným zmocněncem JUDr. Jindřichem Růžičkou
Horní náměstí 256/13, 669 02 Znojmo

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
odbor územního plánování a stavebního řádu
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. JMK 140845/2017, sp. zn. S-JMK 176626/2016 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil předchozí prvostupňové rozhodnutí vydané Městským úřadem Znojmo, odborem výstavby, ze dne 2. 11. 2016, č. j. MUZN 87298/2016, sp. zn. SMUZN Výst. 9524/2015-PJ, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím odboru výstavby Městského úřadu Znojmo, č. j. MUZN 90958/2015, sp. zn. SMUZN Výst. 9524/2015-PJ ze dne 5. 11. 2015, jenž nabylo právní moci dne 8. 12. 2015. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že žalobkyně je vinna, že se dopustila přestupku proti zákonu č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) tím, že ve vědomé nedbalosti ve lhůtě určené rozhodnutím podle ust. § 129 tohoto zákona ze dne 16. 7. 2014, č. j. MUZN 49310/2014 neodstranila stavbu skladu zahradních potřeb nacházejících se na pozemcích p. č. 4577/1 a 4577/6 v k. ú. Znojmo – město. Stavba skladu zahradních potřeb měla být odstraněna do 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Stavba však nebyla odstraněna. Žalobkyni byla zároveň uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, vč. povinnosti uhradit paušální náklady řízení.

II. Obsah žaloby

2. Ve včas podané žalobě žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení, neboť existuje mnoho neznámých skutečností a důkazů, které existovaly v době původního řízení. Zákonné podmínky pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) byly splněny, zamítnutí návrhu proto bylo účelové. Žalobkyně poukázala na několik nově zjištěných skutečností. V existujících dokumentech, mapách, záznamech v katastru nemovitostí nebyly jakékoliv záznamy, a to ani na mapě územního plánu, které by potvrzovaly jakoukoliv jeho změnu, natož existenci realizovaných staveb v označené lokalitě, kdy v nově pořízené mapě územního plánu se „některé“ stavby, přesahující výměru 80 m² objevily a jsou v nové mapě vyznačeny. V čase, kdy se opravnými prostředky žalobkyně dožadovala nápravy a stejného přístupu, v téže zájmové lokalitě byly realizovány další stavby stavebníky, jenž jsou z dřívějších pracovních postavení a funkcí osobami blízkými městu Znojmu. Dotčený správní orgán vydával v rozporu s územním plánem povolení dokonce ke stavbě rodinného domu. Žalobkyně namítala, že některé části územního plánu jsou rozporné s Listinou základních práv a svobod, čl. 11 a 3 a rovněž občanským zákoníkem a správním řádem. Pokud správní orgány v obsahu svých odůvodnění uvádí, že nebyly uvedeny žádné další „četné důvody“ pro obnovu řízení, pak se s důkazy a tvrzeními ve správním spise řádně nevypořádal a ani se nevypořádal s uplatněnými námitkami a popsányi excesy výkonné moci. Žalobkyně také namítala, že v rozhodném časovém období byla vyhlášena nezákonným způsobem stavební uzávěra, přičemž v téže době bylo realizováno dalších šest staveb. Žalobkyně navrhl provést dokazování výsledkem svědků Bc. O. N., O. M. a Ing. K., (bývalých) úředníků městského úřadu. Žalobkyně požadovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně o existenci staveb přesahujících výměru 80 m² v nově pořízeném územním plánu je irelevantní pro obnovu řízení o spáchání přestupku, neboť se nejedná o údaj, který by mohl odůvodňovat jiné řešení otázky, jenž byla předmětem rozhodování, totiž zda byl spáchán přestupek

spočívající v jednání, že žalobkyně jakožto osoba povinná neodstranila stavbu v dané lhůtě. Stejně platí pro námitku, že v dané lokalitě měly být realizovány další stavby osobami blízkými správnímu orgánu. Ani ostatní okolnosti tvrzené žalobkyní týkající se realizace jiných staveb, popř. porušení stavebního zákona, či výhrady k platné územně plánovací dokumentaci, nelze považovat za skutečnosti, které by byly rozhodné v předmětném řízení. Žalobkyně v námitce neuvedla žádné relevantní důkazy, které by měly souvislost s posouzením otázky, zda byl spáchán přestupek či nikoliv. Žalovaný dále odkázal na důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí, jenž jsou v něm obsaženy. Navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Doplnující procesní podání žalobkyně

4. V doplňujícím procesním podání ze dne 15. 6. 2018 žalobkyně navrhla provedení důkazu listinou Městského úřadu Znojmo, odboru územního plánování a strategického rozvoje, oddělení územního plánování, ze dne 2. 2. 2018, zn. MUZN 8045/2018, z něhož žalobkyně dovozuje nepřipustnost vydávání územních, stavebních a kolaudačních rozhodnutí v rozporu s územním plánem.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že se v rámci řízení o odstranění stavby dožadovala přerušení řízení, posečkání a vyřešení předběžných otázek a poukazovala na rozdíly ve věci povolování staveb v dotčené lokalitě. Rozdíly v přístupu k jednotlivým stavebníkům žalobkyně namítala v rámci správního řízení. Dále žalobkyně předložila k podání listinu Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. SMUZN Výst.4925/2018-St. Tato listina má být dalším důvodem, pro který měl správní orgán povolit obnovu řízení. V uvedené listině sděloval městský úřad jaká a kolik rozhodnutí - povolení vydal, avšak nesdělil, na základě čeho taková nezákonná rozhodnutí vydával. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně neuvedla žádné relevantní důkazy, pak je povinností správních orgánů, pokud podání trpí vadami, pomoci nedostatky podateli odstranit. Žalobkyně namítala, že žalovaný nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem konkrétního případu a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; žalovaný také nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Právní názor soudu

6. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby, kterým úřad rozhodl tak, že se nepovoluje obnova řízení ve věci řízení ukončeného rozhodnutím tohoto úřadu č. j. MUZN 90958/2015, sp. zn. SMUZN Výst.9524/2015-PJ ze dne 5. 11. 2015. Toto rozhodnutí bylo vydáno ve věci přestupku na úseku stavebního řádu podle ustanovení § 179 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že ve lhůtě určené rozhodnutím (podle § 129 stavebního zákona) č. j. MUZN 49310/2014 ze dne 16. 7. 2014 neodstranila stavbu skladu zahradních potřeb nacházející se na pozemcích parc. č. 4577/1 a 4577/6 v k. ú. Znojmo-město. Stavba skladu zahradních potřeb měla být odstraněna do 6 měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nabylo právní moci dne 9. 1. 2015.

9. Správní orgány konstatovaly, že důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení bylo nenaplnění podmínek § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K uplatněným žalobním bodům uvádí krajský soud následující.
10. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž směřuje proti věci, ve které již bylo pravomocně rozhodnuto. Je tedy zřejmé, že obnova řízení je právním institutem, který je schopen narušit právní jistotu účastníků řízení. Právní jistotu je třeba vnímat jako jeden z pilířů právního státu. I z těchto důvodů obsahuje zákon jasné podmínky, které musí být splněny, aby mohlo k obnově řízení dojít. Důvody, které opravňují správní řízení obnovit, jsou stanoveny v § 100 správního řádu. První důvod je formulován v ustanovení odst. 1 písm. a) takto: *„vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými“*. Druhý důvod je uveden pod písm. b) citovaného ustanovení a zní: *„bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno“*. Pokud je některý z těchto dvou důvodů splněn, musí dále platit, že *„tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“*. Posledním důvodem je případ, kdy *„rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem“* (viz § 100 odst. 4 správního řádu). Obnovu řízení je možné nařídit pouze tehdy, je-li alespoň jedna z podmínek splněna a zároveň jsou zachovány subjektivní i objektivní lhůty dle § 100 odst. 2 nebo 3 správního řádu. Z námitek žalobkyně a také ze zjištění, které provedl krajský soud, vyplývá, že v daném případě lze argumentaci stěžovatelky posoudit jen dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
11. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) se týká skutkových zjištění, která v době rozhodování nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka podávajícího návrh. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy musí nutně existovat, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl použít. Typicky se tak může jednat o nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známá, a který může podat nové informace o daném případě, nebo například o objevení listiny, která se pokládala za ztracenou, a která osvědčuje významné skutečnosti. Do okruhu takových otázek však nemůže spadat ani jedna ze žalobkyní popsaných „novot“, neboť ty se teoreticky mohou týkat nejvýše samotného dodatečného stavebního povolení, nikoliv však rozhodnutí o přestupku žalobkyně. V něm totiž šlo fakticky pouze o to, že žalobkyně předmětnou stavbu, kterou postavila bez příslušného povolení, v určené lhůtě neodstranila. Sporná v dané věci navíc není skutečnost, že danou stavbu žalobkyně ve lhůtě neodstranila, uváděné novoty jí tak v žádném případě nemohou svědčit, neboť nejsou schopny jakkoliv zvrátit závěr o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. V rozhodnutí o přestupku (a už vůbec nikoli v rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení) se totiž fakticky neřešily (správně) podmínky vydání stavebního povolení. Všechny žalobkyní uvedené skutečnosti tak

jednoznačně nemohou být novými skutkovými zjištěními ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, míjí se tak fakticky s předmětem soudem přezkoumávaného řízení.

12. Žalobkyně dále v replice uvedla, že se domáhala přerušení řízení o odstranění stavby a posečkání v dané věci, nicméně tato tvrzení jsou bez jakéhokoliv vlivu na posouzení novot ve smyslu možné obnovy řízení o přestupku. Žalobkyni v tomto smyslu nemohou jakkoliv přispívat ani jí poukazované správní spisy, kterými chce posečkání v jiných věcech osvědčit. Tvrzené rozdílné postupy správního orgánu totiž na nyní projednávanou věc nemají vliv. V replice dále žalobkyně rozsáhle polemizuje o nestandardnosti povolení okolních staveb, přičemž lze znovu opakovat, že tato tvrzení nemají a nemohou být novotami ve smyslu obnovy řízení o přestupku dle správního řádu.
13. Co se týká naplnění formálního kritéria důvodů pro obnovu řízení, žalobkyně požádala o obnovu řízení, v němž jí byla uložena pokuta. Žalobkyně žádost zejména odůvodnila tím, že podle jejího názoru má být nesporné, že měla být usnesením zproštěna povinnosti stavbu odstranit prostřednictvím odložení této povinnosti.
14. Soud z žalobou napadeného rozhodnutí krajského úřadu a jemu předcházejícího prvostupňového správního rozhodnutí zjistil, že uvedená žádost žalobkyně o obnovu řízení byla v tomto formálním rozsahu přezkoumána: Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl následující hodnocení. Jelikož povinnost odstranění předmětné stavby nebyla ve stanovené lhůtě dobrovolně splněna, je správní orgán povinen přistoupit k exekuci, tedy k nucenému výkonu rozhodnutím uložené povinnosti. Dne 7. 10. 2015 obdržel odbor výstavby Městského úřadu Znojmo žádost paní E. P. o posečkání s plněním uložené povinnosti, které bylo následně vyhověno a provedení exekuce bylo odloženo podle ust. § 113 odst. 1 správního řádu do doby, než Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, rozhodne o obnově řízení o odstranění stavby. Tímto však nebyla paní E. P. zbavena své povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím o odstranění stavby, pouze exekuce (vynucený výkon povinnosti) byla v souladu s ust. § 113 odst. 1 správního řádu odložena. Tato skutečnost tedy nemá a ani nemůže mít žádný vliv na pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, kterým byla uvedená povinnost jasně stanovena. Bylo toliko konstatováno, že exekuce se odkládá do doby rozhodnutí o obnově řízení o odstranění stavby. Z výše uvedeného tedy jasně plyne, že důvod pro obnovu řízení, který žadatelka uvedla, je naprosto irelevantní, neboť jak již bylo řečeno, obsahem původního řízení o přestupku byla skutková podstata přestupku proti stavebnímu zákonu podle ust. § 179 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, jenž spočívá v neodstranění stavby ve lhůtě stanovené rozhodnutím podle ust. § 129 stavebního zákona, a která byla naplněna tím, že stavba nebyla ve lhůtě šesti měsíců od právní moci rozhodnutí o odstranění stavby odstraněna, nikoliv tím, že nebyla odstraněna ani po uplynutí této lhůty, což je pro posouzení naplnění této skutkové podstaty nepodstatné. Důvod pro obnovu řízení, který žadatelka uvedla, tedy nemůže vést k obnově řízení o přestupu proti stavebnímu zákonu podle ust. § 179 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. Subjektivní tříměsíční lhůtu pro uplatnění důvodů obnovy řízení nebylo možné posoudit, protože relevantní důvody obnovy řízení nebyly uplatněny.
15. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí doplnil, že předmětná skutečnost nepředstavuje důvod obnovy řízení o přestupku žalobkyně ve smyslu ust. § 100 odst. 1 správního řádu, neboť skutečnost, že stavební úřad vyhověl žádosti žalobkyně o posečkání s nuceným výkonem rozhodnutí uložené povinnosti do doby, než krajský úřad rozhodne

o obnově řízení o odstranění stavby, nemá vliv na stavebním úřadem vedené řízení o přestupku žalobkyně. V tomto řízení byla zkoumána pouze ta skutečnost, zda byly naplněny znaky příslušné skutkové podstaty ust. § 179 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, což bylo ze strany stavebního úřadu prokázáno (předmětná stavba nebyla ve lhůtě šesti měsíců od právní moci rozhodnutí o odstranění stavby odstraněna). Posuzované jednání žalobkyně tak muselo být z moci úřední sankcionováno. Žalovaný dále doplnil, že zdůrazňuje, že řízení o žádosti o povolení obnovy řízení ve věci odstranění stavby skladu a řízení o přestupku žalobkyně na úseku stavebního řádu jsou dvě samostatná správní řízení, přičemž zjištěné protiprávní jednání žalobkyně muselo být stavebním úřadem z moci úřední v sankčním řízení pokutováno. Ani probíhající řízení o žádosti o obnovu řízení ve věci odstranění předmětné stavby tak nepředstavuje důvod obnovy řízení o přestupku žalobkyně ve smyslu ust. § 100 odst. 1 správního řádu. Žalovaný ve shodě s názorem stavebního úřadu dospěl k závěru, že popsané důvody nesplňují podmínky stanovené pro povolení obnovy řízení.

16. S tímto názorem se soud zcela ztotožňuje. Doplnuje, že je mu z jeho činnosti známo, že Krajský soud v Brně vydal dne 30. 4. 2019 rozsudek č. j. 29 A 47/2017 – 52, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně, již brojila proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMR-43187/2016-83/3030, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5. 8. 2016, č. j. JMK 121240/2016, sp. zn. S-JMK 155669/2015 OÚPSŘ. Tímto byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení o odstranění předmětné stavby. V tomto rozsudku zdejší soud mj. vyslovil, že je nutno zdůraznit, že možnosti soudního přezkumu správního rozhodnutí ohledně žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby tato nevyužila. Soud dále uvedl, že shodně se správním orgánem dospěl k závěru, že skutečnosti týkající se činnosti stavebního úřadu (obdobně namítané i v nyní projednávané věci) nelze podřadit pod dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které by žalobkyně v tomto původním řízení nemohla již dříve uplatnit. Ze správního spisu je zjevné, že žalobkyně o činnosti stavebního úřadu věděla již v řízení o odstranění stavby a tyto námitky skutečně uplatňovala již v tomto řízení (a to i ve vztahu ke konkrétním „kritizovaným“ stavbám), o nové skutečnosti a důkazy se tak z logiky věci nejedná. Bylo tedy možné učinit závěry, že za této situace nebyla naplněna první z podmínek pro vyhovění žádosti o obnovu řízení.
17. V rámci nyní soudem projednávané věci, jak bylo shora již uvedeno, žalobkyně uvedla důvod pro podání obnovy spočívající v jejím tvrzení o odložení povinnosti v rámci exekučního řízení stavbu odstranit. Tento důvod byl v rámci žalobního návrhu v nyní projednávané věci učiněn okrajově a bez přesnější specifikace. Většina žalobních námitek byla uplatněna v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, přičemž se jimi žalovaný řádně zabýval. Pokud jde o hodnocení žalobních námitek, ty uvádí shora soud samostatně či ve formě souhlasu s označeným názorem či závěrem správních orgánů. Jak odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, tak odůvodnění žalovaného splňuje náležitosti, jenž správní řád na odůvodnění rozhodnutí klade (viz ust. § 68 správního řádu). Jak také připomenul krajský soud ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2019 rozsudek č. j. 29 A 47/2017 – 52, stavební úřad v případě předmětné stavby zjistil, že žalobkyně provedla stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, přičemž stavba nebyla následně dodatečně povolena a byla provedena v rozporu s územním plánem. Žalobkyně se sice domáhala dodatečného povolení stavby, toto řízení však bylo zastaveno, neboť žalobkyně nedoplnila potřebné podklady (proti rozhodnutí o

zastavení řízení o dodatečném povolení žalobkyně nebrojila opravnými prostředky). Soud dále zjistil, že v řízení o odstranění stavby nebyla mezi stranami sporná skutečnost (žalobkyně tuto skutečnost ani nerozporovala), že stavba skladu zahradních potřeb nebyla povolenou, popř. dodatečně povolenou stavbou. Soud uvedl, že za této situace pouhé tvrzení žalobkyně o rozdílném přístupu stavebního úřadu a ostatních stavebníků při povolování staveb v předmetné lokalitě neodůvodňuje jiné řešení otázky, jenž byla předmětem rozhodování v řízení o odstranění stavby.

18. Obdobné platí i pro nyní projednávanou věc ve vztahu k řízení o přestupku žalobkyně. Stejně jako ve shora citovaném rozsudku i nyní krajský soud uvádí, že argumentace žalobkyně ohledně rozdílné rozhodovací praxe stavebního úřadu v tvrzených skutkově obdobných případech s poukazem na ust. § 13 občanského zákoníku a § 2 správního řádu je nepřipadná, neboť tato námitka se nachází mimo rámec, v němž se má správní soud pohybovat při řešení otázky, zda byly naplněny zákonné důvody pro povolení obnovy řízení o uložení pokuty žalobkyně. Stejně tak platí, že v řízení o povolení obnovy prvoinstanční správní orgán zkoumá pouze splnění zákonných předpokladů pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu, a nikoliv skutkový stav věci, jak byl zjištěn správním orgánem v původním řízení; ten by se stal předmětem řízení až následně, v rámci obnoveného řízení. Protože správní orgány shledaly, že podmínky pro obnovu řízení splněny nebyly, nelze jim vytýkat, že na nové hodnocení skutkového stavu věci v původním řízení nepřistoupily. I v nyní projednávané věci se Krajský soud v Brně ztotožnil se závěry správního orgánu o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, jenž bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím o uložení pokuty žalobkyni za spáchaný přestupek. I nyní správní orgány postupovaly v limitech své prezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy předmětného řízení, přičemž se dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly žalobkyním uplatněným námitkám. Jak již bylo shora uvedeno, rozhodnutí správních orgánů jsou také dostatečně odůvodněná a souladná se zákonem. Rovněž i v nyní projednávané věci soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů, ani dalšími listinami, které žalobkyně v rámci svých podání označila a ani nebyly provedeny výsledky úředníků (bývalých) městského úřadu, neboť veškeré pro věc rozhodné skutkové okolnosti ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám vyplývají z obsahu správní dokumentace předložené soudu žalovaným (včetně prvostupňového správního spisu).

VI. Závěr a náklady řízení

19. Soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti a úvahy shledal žalobu nedůvodnou. Proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 2. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu